

ЧАСОНИСЬ
для
руських родин.
Виходить щодня
крім днів по-
недільних і святых.

БУЖОВИНА

Редакция і адмі-
ністрація в Чер-
нівцях ул. Пе-
тровича ч. 2.
Передплата
10 зр.

Грецько-турецька війна.

Сумний Великдень мали Греки. День Воскресенія празнували не побідою свого оружя, але мусіли перенести тяжкі страти на полі битви. До того часу, здавало ся, щасте воєнне було по їх стороні. Хотіли мали перед собою велику перевагу воєнної сили Турків, ставили героїчний опір.

По першій щасливій напорі на Греків перехилило ся щасте, на сторону Греції. Турки, як звісно, занесли були всі погранічні позиції на грецькій стороні і лагодили ся вже до походу на Лярісу, тимчасом Греки не лиш сперли їх але, як доносили вісти з Атенів, почасти вже й відперли. Бюро Райтера доносило іменно, що Греки відобрали назад утрачену позицію Гріцовані по цілоденній борбі, а в Лярісі розійшла ся чутка, що Турки уступають ся назад до вивозу Мелона.

Рівночасно настали не лиш небезпечні ознаки в армії турецькій, заповідаючи єї десорганізацію, але й змінено нараз головну команду. Яка причина в сій послідній справі, чи не якісь інтриги двірські, годі знати. Досить, що Едема-пашу, головного команданта армії усунено а на его місце визначено Османа-Гаці-пашу, славного оборонця Плевни, котрий вже й виїхав на поле війни. В Епірі турецькі войска ставили опір і не хотіли йти против Греків, а в Тесалії Неджид-паша спротивив ся тому, щоби піти приступом на багнети на

Тирнавос. В Епірі змінено також команданта і на місце Ахмеда Гафіза-паші іменовано Саїда Еддіна-пашу, котрий свого часу був командантом на Креті.

На полі війни в Епірі грецька армія, о скільки доси звісно, поступає навіть досить щасливо на перед. Превеза вже не в силі держати ся, а поодинокі відділи грецькі посунулись вже дальше на перед і заняли малу кріпость Філіпїадес на півночі від Превези і єї цитаделю, а так само досить щасливо непокоїть побережа Тракії. Побоюють, щоби Греки не кинули ся на Солунь, котрий єсть лиш дуже слабо укріплений. Під Філіпїадою мало згинути багато Турків, а Греки забрали їм багато пушок.

З Атенів доносили, що грецька вехідна ескадра бомбардувала місцевість Катаріну над солунським заливом і збурила багато будинків. Найважнійша річ в тім, що в Катаріна грецькі бомби розбили магазин провіантовий. Місцевість Катаріна лежить позаду турецької оперуючої армії.

З Крети донесли знов телеграми, що полковник Васос повідомив адміралів, що в виду виповідження війни Греції він розпочинає на острові воєнні кроки против Турків і просив адміралів, щоби они відкликали свої войска. Зачувати, що всі держави, навіть і Англія постановили блокувати дальше Крету.

З Константинополя прийшла вість, що всемогучий доси приватний секретар султана Іззетбей дістав 30 тисячів пестрів

(около мільона зр.) за то, щоби не допустив до виповідження війни. Він робив, що міг і здержував телеграми від Едема-паші вислані до султана о поступованю Греків, аж остаточно справа вийшла на верх і его арештовано. Его стереже тепер войско у власнім его домі.

Аж тут нараз зміняє ся вигляд побоевиска. Едем-паша, хотіли майже вже у відставці, рушив ще перед тим, заким новоіменованій полководець Осман-паша прибув на поле битви, зі своєю армією против Греків під Тирнаво, побив їх коло Маті, малого села недалеко Тирнави і відправив ся против грецькій кріпости Лярісі. На ту кріпость поклали Греки великі надії, а з ними і всі сторонники Греків, котрих в цілій Европі немало. Ще перед кількома днями грецькій король голосив гордо, що Ляріса буде для Турків твердим горіхом, над котрим нащербять собі зубів, коли схотять его згризти. Тимчасом Греки опустили самі Лярісу, нім ще Турки хоть би раз вистрілили на місто. Похід грецької армії подобав на утечу, бо аж тяжко поняти, як могла ціла армія в 10 годинах перебути просторонь 66 кілометрів з Ляріси до Фарзальос, де королевич наново сконцентрував грецькі войска.

Рівночасно полковник Манос, що провадив з таким щастем війну в Епірі залишив євій похід против Яніни, столиці Епіру і звернув ся против Арти. Чи до того кроку спонукали его які страти супротив Турків, чи вістка про цофнене грецької

КОРОТКЕ ЩАСТЕ.

Написав
ОРЕСТ БЕРЕЩАНИН.

V.

(Конець).

Пополудни того самого дня поїхав професор до поблизького села до священника, до котрого вже давно був приобіцяв ся.

Муля сіла до фортепяну і почала грати тузну мелодію, віддаючи ся цілком тонам музики. Степан слухав. А під впливом чародійної мелодії обгорнуло его таке святоче чувство, неначе він находив ся в якій святині. Успокоїлись на хвилю его сумні думки, подразнені нерви; до души вливав ся повіли солодкий супокій, серце відотхнуло свободнійше, лише в очах закрутились чогось сльози... В тім передганком роздав ся туркіт візка, вертав несподівано професор, не заставши певно священника дома. Муля пішла на его привитане. Степан остав ся ще в салоні у мріях а коли по хвили прийшов троха до себе, зауважав на фортепяні позіставлену хусточку Мулі. Він хватив єї скоро притиснувшись пристрасно до уст і сховав коло себе, будучи певним, що его ніхто не бачив. Однак побачив се професор, що станув у відчинених дірех салону. Він опустил скоро, салон і пішов до городу, де упав на лавку, стискаючи руками голову, неначе бояв ся, щоби

его не опустили здорові змісли. Він зрозумів нараз все.

— Про неї говорив мені отже, Степан, — так, безперечно, се той видуманий ним ідеал, за котрим він уганяв цілі літа. Ох, як він єї любить! А однак я не можу мати ні найменшого жалю до него. Навіть не сьмію его підозрівати. Я ручу, що він нічого не сказав такого, щоби було незгідним з его характером, або приязнею до мене; але мимоволі его очи і голос промовили... А она мусіла его зрозуміти! Вчора вечером з яким-же занятєм слухала его оповідань, і як дивила ся на него! Ніколи не бачив я его такого красного, такого ніжного як вчора. А впрочім, щож і дивного? Степан є славним писателем, а я що? Чиж можу я числити ся до сих вибраних, вишних істот, котрі вже родять ся з ясним промінєм в души, щоби опісля ним цілій людскости просьвічувати? Ні, не може бути між нами ніякого порівняня! А однак хто знає? По що зараз таке собі до голови припускати? Степан єї любить, але она? —

І професор успокоєний на хвилю, почав навіть уневиняти Степана.

— Чиж він, скоро лише его побачив, не хотів зараз, розуміючи ціле беззначенство, відїздити від нас? Який він шляхотний! І бідний хлопць був би на певно відїхав, колиб я сам не був просив Мулю, щоби его задержала. О, розумію его тепер досконало і не маю до него ні найменшого жалю. А впрочім поговорю завтра з Мулею; я переконаний, що она мені

скаже повну правду. — І молодий професор вже цілком заспокоєний постановив ждати до найблизького дня.

VI.

На другий день сходяче сонце застало вже Степана над потічком в лісі на тім самім місці, на котрім вчора визнав свою любов панні Мулі. Нині він відїздив преці на завжди, хотів тому ще раз попрощатись з тим так дорогим для него місцем.

Муля не спала цілу ніч. Подружнє житє, що недавно усміхало ся до неї, видало ся їй нині страшною неволею. Однак она знала як довго, як щиро кохав єї професор; она знала, як він бідував у школі і на університеті і що за всі свої муки і терінія він не жадав нічого від сьвіта, як лиш єї любови. Тому була приготовлена до посьвяченя, не могла ломати даного честному чоловікови слова. Він вірив преці єї безгранично, коли цілу свою будучність зложив в єї руки, і она певно не зробить ему завду.

Вставши, она вийшла як звичайно до городу, але нині нічо не звертало єї уваги. Зірвала лише червоний братчик і обриваючи листочки, ішла задумана. Професор, побачивши єї, змішав ся як дитина, але коли побачив єї ясний і погідний погляд, успокоїв ся відразу. Але що постановив собі з него розговоритись, почав, легко дрожащим голосом.

армії в Тесалії — поки що не знати. Але на кожний спосіб се свідчить про те, що грецька справа не має і в Епірі виглядів на більші успіхи, тим більше, що ніч не чувати про повстання за плечима турецької армії, на котрі Греки рахували. Вправді всім альбанських баталіонів мало піднести ворохобню, але єї вже тепер притлумило турецьке правительство.

В Атенах висликали ті події велике зворушене межи народом. Всі обвиняють голосно наслідка престоло, що не умів стати на висоті свого завдання і жадають его відкликати та цілого генерального штабу. До тих голосів прилучили ся навіть найвищі правительственні круги і так само міністри мали зажадати зміни в головнім начальстві армії. Король має видати новий маніфест що до дальшого провадження війни, а надто заявив, що згідний прийняти всі зарядження правительства що до способів дальшої оборони. Єсть се мов би капітуляцією королівською, бож король єсть прецінь сам начальником правительства і такої заяви зовсім не потребував давати. Але видко що супротив великого роздрознення народу в Атенах король видів потрібним ухилити від себе відвічальність за дальшу долю краю. Рада міністрів ухвалила провадити дальше війну і радше увійти в договори з Туреччиною, ніж відкликатись до інтервенції держав. Здає ся, що до тої ухвали спонукало грецьких міністрів не довіре у власні сили, але радше недовірчивість супротив європейських держав. Дипломатія європейська хоче підняти ся тепер інтервенції межи обома воюючими державами тільки під тим услівем, що Греки зобов'язуть ся повинуватись всім єї зарядженням. Греки воліють дальше битись, як зложити таку заяву.

Дальша оборона Греків має вести ся в гористій околиці поза Фарзальос. Греки мають надію, що гористий терен улєкшить їм оборону, хочай ті гори приступніші ніж на границі Тесалії, звідки Греків виперли в такім короткім часі. Але ще ве-

лике питане, чи Турки спокуєять ся дальше заганятись у глибину Греції, бо они знають, що європейські держави не дадуть їм відорвати і пяди землі теперішньої Греції. Впрочім заняте такого неспокоїного і ворожого краю не було би для Туреччини жадною користю а тільки безнастанним клопотом. Для того більше ніж певним єсть те, що Турки осядуть в Ляріїє а свої війська звернуть до Епіру, що би там зломити силу Греції. А тимчасом домашні забурення і безрадність в Греції, що вже тепер прибрали великі розміри, може ще скорше покінчать грецьку війну, як турецьке оруже.

Перегляд політичний.

Чеське розпоряджене язикове натрапило на величезний опір німецького населення в Чехії. Агітаційні віча і ухвалення протестів зі сторони громадських рад і інших автономічних властей стоять на порядку деннім. Таке величезне все-народне віче німецьких поступовців відбуде ся дня 2-го мая в Теплицях задля маніфестації против язикового розпорядження; а знов німецькі народовці устроюють дня 9-го мая віче в Дрездені в Саксонії та хочуть поставити на нім резолюцію, що завізе німецький народ в Австрії не платити податків а також застановити автономічну діяльність держави в порученім крузі ділани.

В справі квоти т. є. розложеня суми розходів на загальні потреби межи Австрією а Угорщиною не можуть оба правительства дійти до порозуміння. В тім ділі перебуває тепер у Відні угорський президент міністрів барон Банфі і веде переговори зі своїм австрійським товаришом графом Баденім. Але ті переговори не доведуть до кінця, бо барон Банфі не хоче приймати на себе жадних зобов'язань більше, як давнійше, заслањаючи ся опозицією угорського міністра фінансів Лукача против всякому підвищеню квоти. Над угорським габінетом зависло задля того небезпеченство крізісу.

Німецький цїсар Вільгельм перебував перед нашими сьвятами два дні у Відні. На Шмелдцу, пляцу муштри у Відні приглядав ся весняній параді цілого тамошнього гарізону під личною командою самого цїсара Франц Йосифа. В

офіцереким касині взяв уділ в перекуєці і підїє при тій нагоді тоаст на приязнь австро-угорської і німецької армії. На другий день після гальового двірєкого обїду відїхав назад до Берліна, роздавши масу ордерів. Як ми вже доносили, цїсар Вільгельм переговорював у Відні між иньшим з міністром Голуховским, а головною цілю єїї візиту, як запевняють, було довести до згоди у всхіднім питаню з Росією без нарушеня існуючих договорів. Як до тепер тридержавний союз іде що до всхідних справ рука в руку з Росією.

З тою справою стоїть також в тісній звязи подорож нашого цїсара до Петербурга. В свїтлу недїлю виїхав цїсар Франц Йосиф в товаристві архикнязя Оттона, котрого загально уважають за наслідника престоло і міністра заграничних справ графа Голуховського через Варшаву до Петербурга. Тій подорожі придають дуже глибоке політичне значїне.

Коли можна повірити запевненям, то Німеччина, яко безпосередно неїнтересована, підїрає в справі балканській змаганя Австрії. Цїсар Вільгельм II. гостив недавно-що у Відні; знов же наш цїсар повертаючи з Петербурга поступить до Берліна. Хто може знати або відгадати: що принесуть в результаті дипломатичні переговори з нагоди тих відвідан? Одно лиш певна річ, що скоро прийшло би в орієнтальній справі до порозуміння межи Австро-Угорщиною і Росією, то се був би найпрактичніший і найліпший вихід з тої прикрої ситуації. По такім порозуміню що до евентуального подїлу європейської Туреччини був би помислений лиш опір Англії: однакож іменно таке порозумїне затїмло би на довгі літа мару великої війни європейської. А з другої сторони піддержувати штучно жите султанської держави над Босфором нема рації ані потреби...

Італія перебула щасливо небезпечну хвилину, замаху на короля Гумберта. В четвер, коли король в само полудне їхав в повозі на місце перегонів, допустив ся якийсь челядник ковальський Петро Аччаріто замаху на короля, кинувшись на него зі штилетом. Король відхилив ся і нічого єму не стало ся а відтак поїхав дальше на місце перегонів, де его повитано з великим одушевленем. Аччаріто, котрого зараз арештовано, сказав, що не має ніяких ємільників. На штилеті, котрий у него відобрано, був зроблений хрестик і буква „а“. Знаки ті поясняють тим, що они мають значити слова „смерть і анархія“. Король сказав до окруживших его по замаху осіб: „То єсть маленькі приязности моего званя“.

— Муню, хотїв бим поговорити з тобою в справі, котра непокоїть мене від якогось часу дуже.

Она кивнула лише головою на знак, що слухає.

— Мушу тобі отверто признати ся, що на мене находить часами якийсь довгі сумніви; запитую себе нераз, чл помимо всего того, що лише могу сказати на свою оборону, я таки в глибині души не є великим єгоїстом...

— Говори яснійше, Іване, бо справді тебе не розумію.

— Нехай буде. Ти знаєш, Муню, яке було ціле мое жите; ти знаєш, як довго, як щиро я тебе кохаю і що небавом маю побрати ся з тобою на віки. І се мене найбільше непокоїть. Мені все здає ся, що я не заслужив собі на тільки щастя, і що щасте те тому скорше чи пізнійше мусить зникнути, розплинутись як банька миляна. Яж впрочім не буду міг ніколи дати тобі того всего, на що ти заслугуєш; я не маю нічого більше, як лише мою любов безграничну до тебе, а мені все здає ся, що се ще дуже мало...

Муня зрозуміла его аж надто добре. Її чогось дуже жаль стало професора і она так ніжно, з такою, здавалось, любовю глянула на него, що професор з радости взяв єї за руку і зложив на ній сердечний цілунок. Однак щоби ще ліпше запевнитись і всяким сумнівам кінець зробити, він не пускаючи єї руки спитав ся знову: — скажи мені, Муню, колиб я тебе нині

просив знова о твою руку, чи ти могла би мені приобіцяти єї з такою самою щиростю і свободою серця, як тоді перший раз? —

— Цїлком так само, — відповіла Муня спокійним, певним голосом. Професор відотхнув, цілий тягар спав єму з серця.

Пополудни того самого дня порадив о. Душенко гостям, щоби поїхали троха на прохід а він каже запрячи молоду пару бистрих коней.

Небавом професор з судженою і Степан гнали уже по дорозі в сторону до міста. В єсїднім селі, коли візок спускав ся зі стромої гори, надбїг напротив розюшений бичок, що відорвав ся від прочої череди і наставив ся рогами напротив коний. Коні, молоді, непривиклі сполошились і як вітер пігнали з візком на дїл горою. В тім скаженім бігу ударив візок о пеня дерева і викинув гостей далеко на бік, на кам'янисту дорогу. Муні і професорови нічого не сталось, але Степан ударив головою о великий камінь і стратив на хвилину притомність. Муня побачивши омлілого Степана крикнула розпучливо і зїрвавши оксамітну хусточку зі шиї, побїгла до поблизького потїчка, змочила єю і приложила до зраненої голови. Степан прийшов до памяти.

— Дякую, — шепнув, — вже мені дучше. — Побачивши єю сцену, професор зрозумів все.

Коли вернули до дому, професор вже рішив ся.

— Розумію вкінці все, — говорив до себе. Знаю Муню і я переконаний, що нічого в свїті

не могло би змінити єї постановленя. Степан виїхав би завтра на певно; мусїла его сама до сего наклонити. Зв'язана словом, віддала би мені руку без облуди і до кінця жита поступала би лише євурою дорогою обовязку. Але забудь тамтого її ніколи-б не удало ся; жадна сила земска не затерла би в єї серци спомину одинокої, правдивої любови. А я чиж міг би дивити ся з зимною кровю на єї муки? Ні — тут троха з моєї сторони офіри. Мене забуде скоро і... буде щаслива.

Цїлий вечер професор був цілком єупокійний. Вернувши до свого покою, він написав два листи. Один до Муні, другий до Степана.

„Муню! Дїзнав ся я вкінці таємниці твого шляхотного серця і не приймаю від тебе офіри. Ти вільна. Одну лише просьбу маю до тебе, послухай мене і зїстань єго жінкою!“

А другий лист був такий:

„Степане! Жите людске переплітане ріжними несподїванками. Ролі наші змінились; замїсь тебе, я нині відїздаю, щоб ніколи тут не повернути. Будьте з собою щасливі!“

Ледви що забиралось на свїт, як професор виїшов зі своєї кімнати перед повіство. Він був єупокійним, лише коли коло брами обернув ся і глянув ще раз на дїм, де зазнав найбільшого але лише так короткого щастя, то дві великі сльози закрутились в его очах і сплинули поволи долі лицем.

З причини замаху на короля відбули ся вчора в цілій Італії великі маніфестації в честь короля. Цілий Рим був украшений хоругвами. Перед Квіриналом величезні маси народу зробили велику овацію. Вечером о 9-ій годині відбув ся величавий похід зі смолоскинами. Попереду походу поступали товариства монархічні. До палати королівської вислано депутацію, котра іменем цілої людности висказала радість з того, що король уйшов щасливо смерті. Король просив депутацію, щоби всій людности висказала его найщирішу подяку. Король кілька разів показував ся народови на балконі і дякував.

НОВИНИ.

Чернівці, дня 28-го цвітня 1897.

Генерал Бек, начальник австрійського генерального штабу поїхав разом з нашим цісарем до Петербурга на особне запрошене царя. Сьвіт політичний принісє тій обставині велике значінє і очі всіх звернені в тій хвили на Петербург, де тепер має доконати ся зближенє трех цісарів на підставі інтересів що до всхідного питаня.

Посол Ізидор Винницький відїхав вчора до Відня на засіданя ради державної.

З державних залізниць. Дотеперїшї назви стаций Бурштин і Черенківці-Серет при шляху Львів-Іцкани змінені на Бурштин-Дем'янів і Черенківці. На тїм самім шляху заведений від першого мая с. р. рух особовий і для пакунків на перестанку Тисовець та на шляху Глибока-Бергомет на перестанку Беків. Видачу білетів і наданє пакунків полагодує ся за післяплатою.

Конкурс на посаду учителя в однокласовій школі в Рускій Моддавиці з руским викладовим язиком і німецьким як предмет шкільний і на посаду учителя при однокласовій школі в Руспе-Боуді з рускою мовою викладовою і німецькою як предмет шкільний — розписує кімпольонська повітова рада шкільна. Туди треба посилати достаточнє підперті поданя в дорозі службовій найдалше до дня 16. мая. При тїм треба вказати ся спосібнєстю, щоби удїляти науку православної релїгї.

З пошти. Стация телеграфїчна при пошті в Лукавці над Серетом віддана до ужитку. Як дирекция пошти оповїщає, заборонено пересилати до Грешні телеграми на тайній мові.

Вільні місця в школах кадетских. Війскові школи кадетскі оголошують широкі конкурси в ціли принятя кандидатів. Наша руска молодїж доси релативно дуже мало вступає до служби військової, де для молодих людей вигляди добрі і дуже скоро можна добитись до „кусника хліба“. Нам треба своїх людей скрізь, на всіх становищах, а порядний чоловік на кожній позиції сповнить свою річ і віддасть прислугу своему народови. Практично ще і се для нас не повинно бути рівнодушнє, що в руских полках офіцерами переважно чужі люди, бо нема своїх кандидатів. Найбільше вільних місць є в 14 кадетских школах піхоти. До канонїрів треба на 1. рік 110, до піонїрів 50, до кінницї 50, до трену 20, вкінци до санїтетів 8 кандидатів. Вимагає ся окінчених чотирох клас школи середної (до піонїрів пять клас), при чім „двійки“ з латини і греки нічо не шкодять. Вік вимаганий 14—17 літ житя. Вступний іспит не чинить великої трудности. Оплата для синів активних офіцирів річно 12 зр., для синів офіцирів в резерві і урядників державних 80 зр. (при піонїрах 40 зр.), а для синів прочих горожан 150 зр. (при піонїрах 80 зр.) Платить ся в двох піврічних ратах. За удержанє (харч, мундур) не платить ся нічо. — Поданя треба вносити найдалше до 15-го серпня. Ближні інформації гляди в книжочці: „Vorschrift über Aufnahme von Aspiranten in die k. und k. Cadettenschulen. Buchhandlung Seidel und Sohn, Wien I. Am Graben“. Русинам припоруцаемо вступати до

школи піонїрів (школа є в Heinfeld, Nieder-Oesterreich), де і служба гарна і тепер дуже брак людей. Можна писати за інформаціями також просто до команди тої школи.

Нові штемплї запровадять від нового року 1898. Вартости будуть на них означені в коронах. Надто увійде в ужите більше степенів вартостий, так що не треба буде як до тепер ліпити на документ по кілька штемплїв, щоби осягнути приписану уставою належитість штемплєву.

Чому наші мужики темні, то обясняють слїдуєчі факти, наведені в польській газеті „Курер Львовский“ галицько-польским послом Владиміром Гневошем: В Галичині находить ся тепер 706.890 дітий, отже мало не мільон душ, що повинні ходити до школи а не ходять. В тїм самім краю в 2709 громадах зовсім нема народних шкіл. В 6341 класах народних шкіл того самого краю повинно бути 5742 учителїв, а є лиш 3582 учителї. При послїднім урядовім осмотрі шкіл в Галичині 816 народних шкіл найдено зовсім невідповідними для того, щоби в них збирали ся і учили ся діти і т. д. І тепер дивуймо ся, чому наш нарід темний і чому его всяка віра ошукує, понижає, кривдить і нищить... А у нас на Буковині чи багато ліпше дїє ся?

Трета класа при поспїшних поїздах буде курсувати від дня 1. мая с. р. Тим роспорядженєм заспокоїв міністер залізниць домаганя послів ради державної і давно відчуту потребу публичности.

Віденьскі артисти драматичні надвального театру, вертаючи з Букарешту, завітають ще раз до Чернівців і урядять ще два представленя на днях 9. і 10. мая.

„Божа дитина“. Недавно тому появив ся в Іспанї девятьлітний хлопець, що перейшов яко проповідник цілий край і ширив пропаганду в користь Карлистів. „Божа дитина“ як хлопця сего зовуть загально в Іспанї, є сином Спїлїйца і Іспанки, котрі взяли его з місця на місце. Маючи ледви пять літ, малий Рамон зачав вже „проповідувати“, а власти іспанські, замість здержати ті проповіді, виставили отцеві похвальну грамоту. Перед „проповідєю“ ставляють родичі Рамона на стіл, а при тїм продають або ліцїтують біографію „божї дитини“, заосмотрену в портрет. В сїй біографії стоїть, що Рамон хоче посвятити ся станови духовному а віруючі в него не сумнівають ся, що він скоро вийде на єпископа, кардинала, а може навіть буде папою. Опісля слїдує „проповідь“, заправлена за красою політичною. Одного разу повстало між слухачами таке одушевленє, що всі стали тиснути ся до стола, щоби розцїлювати „божу дитину“. Нараз дав ся почути глухий ломїт. Стіл вивернув ся, а з ним і малий Рамон. На пам'ятку тої пригоди носить Рамон шрамик над лївим оком. По послїдній „проповіді“ в Сарагосї мусїла однакж „божа дитина“ стати перед суд під закидом, що назвала короля Гумберта узурпатором. Рамон заперечив тому ємїло і заявив, що нарікав тільки взагалї, що баїгети позбавили папу власти над церковною державою. Справознавець газети „Imperial“ мав з тим дїтваком „антрівю“ після всїх правил. Рамон мав на собі маринарську одїж, а на голові бельгійську шапку. Гостя прийняв чемно і відозвав ся так до него: „Всюди приймали мене з любовю і поважанєм, бо я посвятив жите мое на те, щоби проповідати віру і моральність“. Опісля висказав малий Рамон свою думку про карлистів і їх вигляди на будуче, а при прощаню сказав віжливо: Се що я карлистом, не перешкаджає, що єсьм і дуже великим приятелем лібералів.

Вломли ся в Нових Фратівцях невідслїджені злодії через вікно від цивницї до мешканя пахтаря пропїнації Ушера Енглера і забрали з замкненої шухляди одну сотку, 22 десяток, 8 пяток і 72 левів дрібними та забрали ще і книжку, поквітованя заплаченого податку і кілька скриптів довжних. Слїдетво провадить ся.

Наглою смертю скінчив в однім з тушешних шинків покутний писар Йосиф Березовский. Закам насїв прикликаний лікар до без-

пам'ятного хорого, наступила вже смерть через паралїж серця.

Перегони офіцирської школи при бригаді відбудуть ся дня 29. цвітня о 2. год. по полудни на пляцу війскових вправ у Садагурі.

Дрібні вісти. Мадярске стоваришенє любителїв мира, що числить вже близько 1.400 ченїв, уряджує в Пешті 24. с. м. вечер, на котрім баронова Берта Сугнер відчитає одну із своїх новел, а повістєписатель Мавр. Юкай відчит на тему унеможливленя війни. — Д-р Йосиф Кос, родом з Комарна, б. член товариства „Сїч“ у Відні, іменований старшим війсковим лікарем в 17. полку піхоти австрійської оборони краюєвої з призначенєм для гарнізону в Рїшеві. — В Босні живе молодий, 25-літний чоловік, посїдаючи ту особливщу прикмету, що кождо поживу мусить пережовувати. Перебіг пережовуваня зовсім такий самий як у відповідних звірят. — В Берлінї засуджено анархіста Кошемана, що мав вислати неколко машину до полковника поліції Кравзого, на 10 літ і 1 місяць тяжкої вязницї і на втрату через 10 літ прав горожанських, а спільника его Вестфала на 1 рік вязницї.

Телеграми „Буковини“.

З дня 28-го цвітня 1897 року.

Петербург. Цісар Франц Йосиф і архикнязь Отто зі свитою прибули сюди о годині 10-ій рано. Цар і великий князь привитав їх дуже сердечно. Їзда до зимової палати відбула ся крізь уставлені ряди війська при невмовкаючих окликах столичного народа. Місто декорованє величаво; чудесна погода сприяє торжеству. Оба цісарі, архикнязь Отто і великі князі удали ся разом зі свитою до Аничковської палати і там привитав цісар Франц Йосиф царицю-матір. Відтак поїхали до зимової палати, де цісар Франц Йосиф висїв і відвідав царицю. Підчас цілої їзди не умовкали оклики народа на честь цісарів. Коли цісарі прибули до зимової палати дала артилерия 31 вистрїлів на привитанє.

Петербург. Цар надїлив архикнязя Оттона 24. любенским полком драгонів. Цісар Франц Йосиф надїлив великих князїв Михайла Александровича, Кирила Владиміровича, Константина Коєстантиновича, Николая Михайловича і Александра Михайловича і міністра заграничних справ графа Муравєва великим крестом ордеру Стефана, міністра фінансів Вітого брилантами ордеру Леопольда, принца Петра Ольденбургского великим крестом ордеру Леопольда та богато пиньших личностей ріжними відзнаками разом в числі 138. При галєвім пірї підніє цар тоаст на честь цісаря Франц Йосифа дякуючи за новий доказ приязни, яка дучить обох монархів і заявчє що ся приязнь полягає на згідности поглядів та на сїлїнім змаганю скріпити мир Європи і его добродїйства. Цар пив за здоровлє цісаря, цісарєвої і цісарєкого дому. Цісар Франц Йосиф відповїв: Перенятий глибоко любезним, сердечним принятєм, якого я дізнав, від коли тільки переступив границю краю, виражаю від щирого серця мою глибоку подяку. Тїшить мене, що в тїм могу видїти новий доказ приязни, опертої на почутю взаїмного поважаня і злїяльности. Се єсть для наших народів сильною запорукою мира і гаразду. Цісар пив за здоровлє царя, царицї і царєкої родини.

Атєни. Полковник Смоленський іменований шефом генерального штабу тесалійської армії. На місце команданта панцирної флоти Сахтурїса іменовали адмірала Станателю.

Котвиця

Liniment. Capsici comp.

з аптики Ріхтера в Празі,
загально признаний знаменитий усми-
рюючий лік на втиранє: по ціні 40
кр., 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх
аптеках. Просимо жадати сей загально
улюблений лік просто під назвою
Ріхтера Liniment з котвицею
і приймати з осторожністю лише флаш-
ки зі знакам охоронним „Котвиця“
бо лише ті правдиві.
Аптика Ріхтера під золотим львом у Празі.

**Розсадники винної лози па-
рисккої**, котра скоро дозріває, і не по-
требує дуже доброї землі, по 10 кр. за
штуку, можна дістати у п. Атаназія
Руснака в Чернівцях, улица Пумпула чи-
сло 4. — Зголошувати ся треба як най-
скорше, поки час.

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях

має на складі отсі свої виданя:

„ІЛЮСТРОВАНА БІБЛІОТЕКА“

для молодіжи, міщан і селян з року 1886, 1887,
1888, 1890, 1891, 1892 і 1894 по 1 зр. за роч-
ник, а всі 7 разом 6 зр.

„ЧУМА ГОРІЛЧАНА,“

сумна історія, для перестороги і науки. 80 сторін за 20 кр.

„Слова правди і науки“

з поезій Тараса Шевченка. Ціна 10 кр.

„25 повісток

для чемних діточок.

32 сторін. Ціна 10 кр.

„ПРОСКУРКА“

Даруночок для руских діточок. Ю. Федьковича 10 кр.

На поштову пересилку треба додати по 5 кр.
за річник „Бібліотеки,“ а по 2 кр. за кож-
ду поодинокую книжочку.

Замовленя приймає й редакція „Буковини.“

В КОЖДІЙ РУСКІЙ ХАТІ І ШКОЛІ

повинна находити ся

Народописна карта

українсько-руського народу,

зладжена д-ром Гр. Величком, видана товариством
„Просвіта“, а виконана в літографічнім закладі
Андрія Андрейчина у Львові.

Книгарска ціна карти, накле-
єної вже на полотні, виносить 3 зр. 50 кр.,
а для членів „Просвіти“ і передплатників
„Зорі“ 2 зр. 50 кр., з рекомендованою пе-
ресилкою 3 зр.

Купити можна в „Просвіті“ у Льво-
ві, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте
чимскорше!

Із Найвишого приказу

Его ціс. і кор. Апостольского Величества

устроює ц. к. дирекція лотерійних доходів

XXXI. Ц. К. ДЕРЖАВНУ ЛЬОТЕРІЮ,

з котрої чистий дохід присьвятить ся

ЦИВІЛЬНИМ ЦІЛЯМ ДОБРОДІЙНИМ

сеї половини держави, між ними і 6000 зр. на

„РУСКИЙ ДІМ НАРОДНИЙ“

в Чернівцях.

Ся лотерія обнимає **7816** виграних в готівці,

поділених на

148 виграних головних із **3834** попередними і **3834** слідуючими

в загальній скількості

165.000 корон в золоті та **100.950** зр. ринських а. в.

Тягненє послїдує невідклично 10. червня 1897 о 12. год. в пол.

Оден льос стоїть 2 зл. ринських а. в.

Льоси продає і адміністрація „Буковини.“

Льоси можна купити і в ц. к. лотерійних урядах, у всіх лотерійних колектурах,
в продажах тютюну, в урядах податкових, поштових і телеграфічних, в монторах ви-
міни, в урядах стаций желізничих і др.

ДРУКАРНЯ „РУСКОЇ РАДИ“

в Чернівцях.

Перша на Буковині

РУСКА ДРУКАРНЯ

в Народнім Домі

при улици Петровича ч. 2.

приймає всякі роботи друкарскі в мовах рускій, польскій і німецкій.

ДОБІР БУКВ ВЕЛИКИЙ.

Роботи виконує ся скоро, солідно і дешево.

Русини! удавайте ся з роботами до своєї рускої друкарні!**РАМИ**

на

образи і фотографії

найдешевше тільки у

Б. Сальтера
переплетчикаЧернівці ул. поштова 9. напротив ц. к.
почти.

Памятайте на Народний Дім
в Чернівцях!

Учительки, Німкинї, або Русинки, що
вміє добре по німецки, до двох панно-
чок з 5. і 6. класи виділової, пошукує
о. Омелян Глібовицький, гр. кат. парох
в Циганах, о. п. Лосяч.

Для панів учителів!

INSPECTIONSBERICHT,
Jahresausweis**і Шкільні повідомленя**
(Schulnachrichten)

е на складі

в друкарні „Рускої Ради.“

Просимо о замовленя.